

je poskočil na tla, sta stala pred njim orjaška pomočnika kovačeva. V hipu sta ga zvezala, mu zamašila usta in ga odvedla v kovačnico. Tam sta ga privezala ob železno nakovalo, zaklenila sta duri in odšla v sobo.

Kmalu sta se vrnila brata kovač in krojač.

»Zdaj me pa ne boš več prevaril,« se je srdil kovač nad ujetim bratom roparjem. »Ko napoči dan, te izročim biričem. Da bom pa bolj brez skrbi, te homo zaprli v tesno gajbico.«

Zgrabili so ga in ga potlačili v star kovaški meh. Kovač je meh okoval z železjem, krojač ga je pa zašil na gornjem koncu.

Peter je uvidel, da mu tanka prede. Milo je poprosil:

»Draga moja brata, izpustita me, prav gotovo se bom poboljšal. Če me izpustita, vama izdam skrivališče roparja Rokomavha.«

Kovač in krojač se nista zmenila za prošnje. Nazadnje pa sta vendarle začela misliti:

»Brat je brat, ista mati ga je rodila, kakor naju — kaj če bi ga le izpustila?«

»Dobro,« je menil kovač, »Prost boš takoj, kakor hitro bo ropar Rokomavh v naših rokah.«

Drugi dan so se odpravili biriči in skoro vsa vas na pohod proti roparju Rokomavhu. Pretekli so vse gozdove, toda o roparju ni bilo sledu. Peter Pridanič jim je povedal napačno smer.

Ko so se izmučeni vrnili v vas, je kovač strahoma zaznal, da je njegov brat ropar pobegnil. Pretrgal je bil šive, zlezal iz mehu in prepilil železno omrežje na oknu kovačnice.

Se dolgo sta roparja gospodarila po vsej okolici. Nekoč pa so biriči vendar iztaknili razbojniški brlog. Starega Rokomavha so z lahkoto ujeli, Peter Pridanič pa jim je pobegnil. Preden so roparja Rokomavha obesili, so ga vprašali, če ima še kako posebno željo, da mu jo izpolnijo. Kajti na smrt obsojenim se v ječi ugodí vsaki želji.

»Nič drugega,« je zagodrnjal ropar Rokomavh, »kakor to, da se naj moj hrabri pomočnik Peter imenuje po meni Rokomavh.«

Tej čudni želji so radevolje ustregli. Razglasili so vsepovsod, da se ropar Peter Pridanič odslej imenuje Peter Rokomavh, in so obenem razpisali nagrado na njegovo glavo. Toda niso mu mogli do živega.

Rod Rokomavhov se je ohranil do dandanes in menda ne bo izumrl nikoli.

BURJA

B. V. RADOŠ

Kdo ječi krog hiše, vzdihaj,
jezno tuli, stoka, cvili?

Mrzla burja se zaganja
skozi špranje, v izbo sili.

„Oh, pustite me, otroci,
da ob peči se ogrejem.
Mraz je v polju, po gozdovih —
naj med vami se nasmejem.

Iz daljnih krajev sem prispela,
toplega pogrešam kota;
sneg trosila sem v zamete,
brez moči sem zdaj, sirota . . .

— Ej, saj vemo: ti se šališ!
Če povabimo te noter,
boš pri oknu pobegnila,
a ostal bo Mraz — tvoj boter! —
